

ANTAGONISME BLIJFT DE PIJLER VAN KHAMENEI'S MISLUKTE BELEID

Update Iran | De snelle ondergang van de Syrische president Bashar al-Assad vertegenwoordigt niet alleen een keerpunt voor Syrië, maar ook een seismische geopolitieke verschuiving in de regio. De val van Assads regime roept voor Iran vergelijkingen op met de val van de Berlijnse Muur, die het einde van de Sovjet-Unie inluidde. Binnen twee jaar na de val van de Muur hield de USSR op te bestaan. De Iraanse leider Khamenei waarschuwde toen voor de risico's van "regionale overextensie" van de Sovjetstaat. Toch stuurde hij grondtroepen naar Syrië. Het behoud van Assads regime kostte Iran 50 miljard dollar en duizenden levens. Maar dertien jaar later is Assad in minder dan dertien dagen gevallen, en daarmee ook de Iraanse strategie in de Levant.

In de Perzische media onthult de perceptie rond de Revolutionaire Garde een complex sentiment: naast woede jegens de ayatollahs zien regime-aanhangers de val van Assad als een eschatologische voorbode voor de komst van de sjiitische Messias Imam Mahdi, waarbij de verwachting van goddelijke gerechtigheid het risico op sektarische spanningen tussen sjiieten en soennieten vergroot.

Belemmering van Syrische Staatsvorming | Dat de Slachter van Damascus zijn toevlucht zoekt bij Poetin in plaats van Khamenei, onthult de krimpende invloed van Teheran. Zonder toegang tot Syrië verliest Iran drie van zijn vijf strategische fronten in Libanon, Gaza en de Westelijke Jordaanoever. Op het Iraakse front pleit¹ de hooggeplaatste geestelijke Sistani voor Baghdads monopolie op wapens als afwijzing van aan Iran gelieerde milities. Khamenei's groeiende isolement destabiliseert zijn binnenlandse positie, die sinds de volksopstand van 2022 al sterk verzwakt is. De prioriteit van Teheran nu is om de staatsvorming van Erdogan in Syrië te dwarsbomen. Dit sluit aan bij Teherans benadering: het exploiteren van conflictzones, gedreven door antisemitisme.

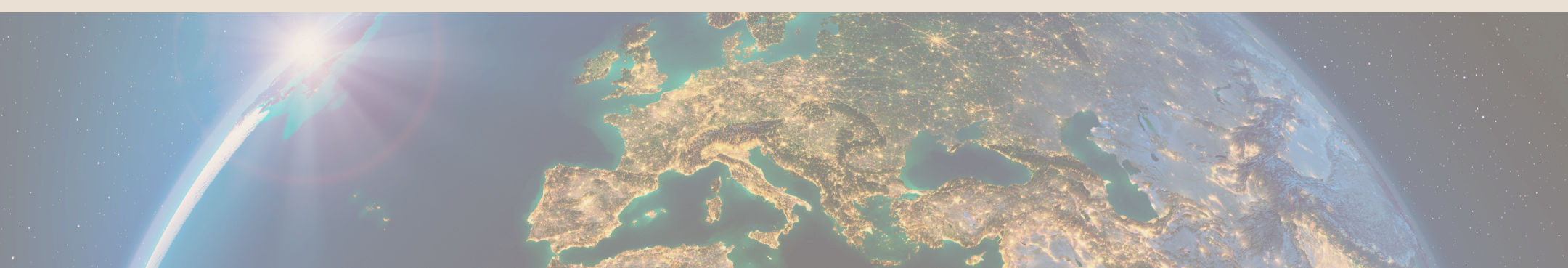
In het Iraakse front, pleit² de hooggeplaatste geestelijke Sistani voor Baghdads monopolie op wapens als afwijzing van aan Iran gelieerde milities. Khamenei's groeiende isolement destabiliseert zijn binnenlandse positie, die sinds de volksopstand van 2022 al sterk verzwakt is. De prioriteit van Teheran nu is om de staatsvorming van Erdogan in Syrië te dwarsbomen. Dit sluit aan bij Teherans benadering: het exploiteren van conflictzones, gedreven door antisemitisme.

Erdogan als Kingmaker van een nieuw sektarisme | President Erdogan steunt rebellen om strategisch Turkse invloed onder soennieten te verdiepen. Waar Khamenei zijn sektarisme op een kleine minderheid islamisten baseerde, richt Erdogan zich op een grote meerderheid. Hun rivaliteit draait om strategische dominantie onder moslims: Iran bij sjiieten, Turkije bij soennieten. Erdogan streeft—gedreven door nostalgie en grootheidswaanzin—naar een neo-Ottomaanse renaissance. Dit pareert ook Erdogans binnenlandse oppositiekrachten.

Echter, het sektarische streven naar regionale dominantie belooft weinig hoop op een rechtsstaat, waarbij Syrië onder soennitisch bewind waarschijnlijk de sharia-wetgeving boven inclusief, seculier bestuur zal verkiezen.

Damon Golriz
Geopolitiek Analist Iran

Erdogan streeft naar regionale hegemonie door Iran geostrategisch te verstikken. Door met Poetin te flirten en assertieve mediterrane politiek te voeren, zoekt hij erkenning in Brussel en Washington. Na de installatie van een cliëntregime in Syrië probeert Turkije via de Zangezur-corridor Noord-Iran van de Zuidelijke Kaukasus en Europa te scheiden. In het zuiden steunen Arabieren en Europeanen de Emirati-claim op drie strategische Iraanse eilanden, in lijn met Trumps 'maximale druk' op Teheran.

Veertien maanden na Operatie Al-Aqsa Storm, die Khamenei als een "beslissende klap" tegen Israël betitelde, lijkt Khamenei's As van het Verzet weggevaagd. Irans strategische diepte van de Perzische Golf tot de Middellandse Zee is uitgehold. Afgestemd op Israëlische luchtaanvallen en de Turkse regimeverandering in Syrië, wacht de regio op Donald Trump, die als de Nemesis van de ayatollahs hun overgave eist.

Het Antagonisme van Mullahs | Elke strategische capitulatie zou de vernietiging van de ayatollahs betekenen, dus zal het regime zijn antagonisme opschroeven. Hoewel dit irrationeel lijkt, beredeneren zijn aanhangers anders. Zij zien dat standvastig verzet weliswaar een prijs heeft, maar de prijs van capitulatie existentieel is. In de beschouwing van de dichotomie tussen 'verzet' en 'capitulatie' is het juist die laatste optie die zelfmoordterroristen motiveert om hun leven op te offeren voor hemelse vruchten—en daarmee jihadistische machthebbers in het zadel te houden. Bedreigd door een mogelijke regimecrisis zal Khamenei vermoedelijk escaleren: het nucleaire programma versnellen, vergelding tegen Israël plannen, zijn vrouwenhaat opvoeren en dissidenten liquideren om het strategische schaakbord te herinrichten.

Damon Golriz
Geopolitiek Analist Iran

